

Gerard Kramer

Leven in verwachting

WoordStudie

-

Een christen is een radicaal veranderd mens. Die radicale verandering heeft plaatsgevonden bij iemands bekering. Bij die gelegenheid is hij of zij opnieuw geboren (Joh. 3:3, 5), en is er een totaal nieuwe start gemaakt. Die is mogelijk geworden doordat de gelovige deel gekregen heeft aan de goddelijke natuur (2 Petr. 1:4). Daardoor is ook zijn toekomstverwachting veranderd. In deze WoordStudie bekijken we enkele Griekse woorden die de Bijbelschrijvers hebben gebruikt om die nieuwe verwachting – en de aard en de intensiteit daarvan – aan te duiden.

Apekdechomai

Het woord *apekdechomai* geeft vooral aan een ‘tot het einde toe verwachten’. Enkele verzen in o.a. Romeinen 8 illustreren dit. In vers 19 staat letterlijk: ‘Het reikhalzend verlangen (Gr. *apokaradokia*, zie hieronder) van de schepping *verwacht* de openbaring van de zonen van God’. Paulus gebruikt hier bij de schepping de stijlfiguur van de personificatie, oftewel hij stelt de schepping voor als een persoon die een verwachting heeft. De schepping ziet reikhalzend uit naar de tijd dat aan de huidige gebrokenheid – het lijden – van de schepping een einde komt, oftewel naar de ‘toekomstige heerlijkheid’ (vs. 18). Zoals ik het onlangs hoorde zeggen: ‘de schepping ligt niet op het sterfbed, maar in het kraambed’. Er is immers sprake van zuchten en van barensood (vs. 22).

In vers 23 staat vervolgens dat ook wijzelf, die in lichamelijk opzicht nog deel uitmaken van deze schepping, zuchten in de *verwachting van het zoonschap*, de

verlossing van ons lichaam. Ons lichaam heeft immers nog geen deel aan de verlossing. Het kan ziek worden en is sterfelijk. Maar dat gaat veranderen, en daar zien we naar uit, ja, dat einddoel *verwachten* wij met volharding (vs. 25). In Filippenzen 3:20 laat Paulus dan ook zien dat we ‘de Heer Jezus Christus als Heiland *verwachten*, die het lichaam van onze vernedering zal veranderen tot gelijkvormigheid aan het lichaam van Zijn heerlijkheid, naar de werking van de macht die Hij heeft om ook alles aan Zich te onderwerpen’. In 1 Korintiërs 1:7 schrijft hij: ‘(...) terwijl u de openbaring van onze Heer Jezus Christus *verwacht*’. Uiteindelijk zal Hij immers bij Zijn verschijning geopenbaard worden aan de wereld. Dat moment, de openbaring van de Heer Jezus Christus, is iets dat we *verwachten* en waarnaar we uitzien. Zie verder nog Galaten 5:5 (‘want wij *verwachten* (...) de hoop van de gerechtigheid’), en Hebrëeën 9:28 (‘tot behoudenis aan hen die Hem *verwachten*’).

Prosdechomai

Het woord voor de standaard Joodse en christelijke verwachting is Gr. *prosdechomai*.

- Het wordt gebruikt voor Jozef van Arimatea in Marcus 15:43 (‘die ook zelf het koninkrijk van God *verwachtte*’; vgl. Luc. 23:51);
- en ook voor Simeon in Lucas 2:25 (hij ‘*verwachtte* de vertroosting van Israël’);
- in Lucas 3:38 voor ‘allen die de verlossing van Jeruzalem *verwachtten*’;
- in Handelingen 24:15 voor de hoop op God, ‘welke [hoop] zij (= Paulus’ Joodse volksgenoten) ook zelf *verwachten*’;
- en in Titus 2:13 voor christenen die leven ‘in de *verwachting* van de gelukkige hoop en verschijning van de heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Jezus Christus’;
- in Judas vers 21 staat ten slotte de oproep: ‘*verwacht* de barmhartigheid van onze Heer Jezus Christus tot het eeuwige leven’.

Apokaradokia

Het Gr. *apokaradokia* betekent letterlijk dat het hoofd naar voren wordt gestrekt, om zo de intensiteit van het *verwachten* te benadrukken. Vandaar de ‘reikhalzende verwachting’ van de schepping in Romeinen 8:19, en Paulus’ persoonlijke ‘*reikhalzende verwachting* en hoop in Filippenzen 1:20.

Prosdokaoo

Het Gr. *prosdokaoo* geeft aan een ‘ingespannen, verlangend verwachten van iets of iemand’. Zie o.a. Matteüs 11:3 – ‘of moeten wij een ander *verwachten*’; 2 Petrus 3:12 – ‘terwijl u de komst van de dag van God *verwacht*’; vers 13 – ‘wij echter *verwachten* naar Zijn belofte nieuwe hemelen en een nieuwe aarde’; vers 14 – ‘daar u deze dingen *verwacht*’.

Anamenoo en perimenoo

De woorden *anamenoo* en *perimenoo* komen beide slechts één keer in het Nieuwe Testament voor. In beide plaatsen overheerst de notie van ‘*geduldig en volhardend wachten* (Gr. *menoo*) op iemand wiens komst verwacht wordt’. De Heer Jezus beval de discipelen zich na de hemelvaart niet van Jeruzalem te verwijderen, maar ‘op de belofte van de Vader te *wachten*’. Ten slotte laat Paulus in 1 Tessalonicenzen 1:10 de gelovigen weten dat de mensen over hen vertelden ‘hoe zij zich van de afgoden tot God bekeerd hadden om de levende en waarachtige God te dienen en Zijn Zoon uit de hemelen te *verwachten*’. Dat is een prachtige typering van veranderd leven in de praktijk!

Oude Sporen 2018

